

Arrest

nr. 203 318 van 30 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5 / 1
9200 DENDERMONDE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2017, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die *loco* advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker is als minderjarige, vergezeld door zijn ouders, broers en zussen, het Rijk binnengekomen op 27 oktober 2008.

Op 29 oktober 2010 dient de verzoeker samen met zijn familie een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet). De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) beslist op 15 juni 2011 dat deze aanvraag ongegrond is. Het beroep dat werd ingesteld tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 79 728 van 20 april 2012.

Op 5 april 2012 dient de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 19 maart 2013, 26 maart 2013, 17 augustus 2015 en 27 juni 2017 actualiseert de verzoeker deze aanvraag.

Op 8 mei 2013 wordt de verzoeker onder aanhoudingsmandaat gesteld, voor feiten van diefstal met geweld of bedreiging bij nacht, door twee of meer personen. De verzoeker werd vrijgesteld op 5 juli 2013.

Op 11 februari 2014 wordt de verzoeker opgesloten in voorhechtenis wegens onderzoek naar moord.

Op 25 juni 2014 wordt de verzoeker veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk tot een gevangenisstraf van zes maanden wegens oplichting en misbruik van vertrouwen/verduistering.

Op 4 oktober 2017 wordt de verzoeker door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 25 jaar wegens feiten van moord.

Op 12 oktober 2017 beslist de gemachtigde dat de aanvraag van 5 april 2012 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond is.

Het betreft de bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 14 oktober 2017 en is als volgt gemotiveerd:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.04.2012 werd ingediend en op datum van 19.03.2013, 26.03.2013, 17.08.2015 en 27.06.2017 werd geactualiseerd door :

S., F. (R.R.: ...)

nationaliteit: Kosovo

geboren te P. op (...).1991

adres: penitentiaire instelling te Dendermonde

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De studie van het administratief dossier heeft aangetoond dat betrokkene sinds 27.10.2008 in België zou verblijven, waarbij hij wel op 28.12.2012 asiel aanvraag te Zweden en door België overgenomen werd op 15.04.2013. Betrokkene verblijft aldus opnieuw in België sinds 15.04.2013. Betrokkene diende op 17.04.2013 een nieuwe asielaanvraag in, die afgesloten werd met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 07.10.2013. De drie asielaanvragen ingediend door betrokkene voor zijn overname vanuit Zweden werden allen eveneens negatief afgesloten.

Op datum van 04.10.2017 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde tot een effectieve gevangenisstraf van 25 jaar. Betrokkene zat al onder voorarrest in de gevangenis sinds 11.02.2014. De rechter oordeelde dat het om een weldoordacht plan ging dat al lange tijd voordien bepaald was. Betrokkene heeft zich aldus schuldig gemaakt aan moord met voorbedachte rade waarvoor hij tot een zware effectieve gevangenisstraf van 25 jaar werd veroordeeld. Omwille van deze zeer ernstige inbreuk op de openbare orde kan aan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan. Betrokkenes persoonlijke gedrag vormt een actuele, werkelijke en zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Betrokkene werd eerder reeds veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden met uitstel door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk op 25.06.2014 voor oplichting en misbruik van vertrouwen/verduistering. Betrokkene beroept zich op het feit dat hij een duurzame relatie heeft met mevrouw H. (R.R. ...) die over verblijfsrecht beschikt in België en dat zij

samen twee kinderen hebben, S. M. C. (R.R. ...2) en S. J. (R.R. ...) die eveneens over verblijfsrecht beschikken. Daarnaast beroept betrokkene zich op het feit dat er verschillende familieleden van hem in België verblijven en dat hij geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst. Betrokkene beroept zich in dit kader op artikel 8 EVRM. Het feit dat zijn partner minderjarig zou zijn, is op heden achterhaald, daar zij reeds 23 jaar is op dit ogenblik. Uit het administratief dossier van zijn partner blijkt dat zij nog een derde kind heeft, namelijk H. M. (R.R. ...). Dit kind werd echter niet erkend door betrokkene en haar rijksregister maakt enkel melding van de moeder.

Niettegenstaande wij de gehele situatie van betrokkene hebben bekeken, dienen wij te stellen dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn gezin. We willen hierbij nogmaals de bijzondere ernst van de gepleegde feiten benadrukken. Betrokkene is namelijk veroordeeld voor een bijzonder brutale moord met voorbedachte rade, waarbij er volgens de rechter sprake was van een jarenlange wrok en een nietsontziende honger naar vergelding. Het ging niet om een impulsieve daad maar om een weldoordacht plan dat al lange tijd voordien bepaald was. Betrokkene vormt aldus een reële, actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde en veiligheid. Deze feiten zijn zo zwaarwichtig, en werden ook zo beoordeeld door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde die een erg zware effectieve straf van 25 jaar oplegde, dat betrokkene een ernstig gevaar vormt voor onze openbare orde. Het is in het belang van onze samenleving om betrokkene alhier geen verblijf toe te staan. En dit belang primeert op de overige belangen, met name de belangen van betrokkene en zijn gezin.

De nauwste band die betrokkene heeft met België is het feit dat zijn partner en kinderen hier verblijven. Opnieuw dienen wij te stellen dat dit niet opweegt tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde. We merken verder op dat geen enkel gezinslid de Belgische nationaliteit bezit en dat aldus zijn gezinsleven perfect kan behouden worden op een plaats buiten België, bijvoorbeeld in Slovaakse, land waarvan zijn partner de nationaliteit bezit. Hoewel kan worden aangenomen dat de partner van betrokkene banden met België heeft opgebouwd tijdens haar legaal verblijf in België, blijkt er niet dat er in haar hoofde sprake zou zijn van ernstige hinderpalen die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten. Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, dienen wij op te merken dat het belang van het kind een primordiaal karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Vooreerst merken we op dat men in het belang van de kinderen kan kiezen om de kinderen bij de partner in België te laten verblijven. De kinderen en de partner verblijven hier nog steeds legaal en kunnen dus perfect in België blijven, indien zij dat wensen. Echter, indien zij een gezinsleven wensen met betrokkene dan zal dit elders moeten. Betrokkene en zijn partner kunnen zelf kiezen welk scenario het best is voor de kinderen, namelijk de kinderen en de partner in België laten blijven, of betrokkene vergezellen naar een land waar zij kunnen verblijven. Aangezien betrokkene reeds sinds 11.02.2014 opgesloten zit in de gevangenis en gezien hij veroordeeld werd tot een langdurige gevangenisstraf, blijkt niet dat huidige beslissing een ingrijpende wijziging in het leven van de kinderen tot gevolg zal hebben. Betrokkene maakt namelijk al geruime tijd geen deel meer uit van het leven van zijn kinderen. De situatie waarin betrokkene zich bevindt is louter het gevolg van zijn eigen keuzes. Betrokkene heeft zijn behoefte aan wraak laten primeren op de belangen van zijn kinderen en op zijn gezinsleven. Betrokkene heeft zelf zijn belangen geschaad door zijn persoonlijk gedrag en door zijn feiten van openbare orde. Doordat betrokkene veroordeeld werd tot een lange gevangenisstraf en gezien het feit dat hij reeds sinds 11.02.2014 in de gevangenis zit, verandert huidige beslissing om betrokkene geen gunstige regeling toe te staan niets wezenlijk aan de situatie van de kinderen. Betrokkene heeft zichzelf buitenspel gezet door zijn feiten van openbare orde die een jarenlange gevangenisstraf tot gevolg hebben waardoor hij in de realiteit geen deel kan uitmaken van het leven van zijn kinderen.

Betrokkene haalt aan dat hij zijn land van herkomst op zeer jonge leeftijd verliet, dat hij sinds 2008 in België verblijft, dat hij zeer vlot de Nederlandse taal zou spreken, dat hij tewerkgesteld was bij een schildersbedrijf, dat hij steeds als tolk voor zijn familie is opgetreden en dat hij tot alles bereid zou zijn om in België te blijven. Ter staving van zijn integratie legt hij zijn attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie voor. Allereerst merken we dus op dat betrokkene slechts één stavingsstuk voorlegt met betrekking tot zijn integratie, wat zeer weinig is gezien zijn verklaarde verblijf sinds 2008. Gelet op zijn verblijf sinds 2008, met een onderbreking in 2012-2013, kan weliswaar worden aangenomen dat betrokkene banden heeft ontwikkeld met dit land, doch uit niets blijkt dat deze van dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij zouden kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijke gedrag vormt voor de openbare orde. De recente veroordeling tot een effectieve gevangenisstraf van 25 jaar voor moord met voorbedachten rade toont de duidelijke onwil van

betrokkene om zich aan te passen aan de in België geldende regels en wetten. Zijn lange verblijf en integratie kunnen dan ook niet weerhouden worden.

Het feit dat zijn ouders en minderjarige zus in België zouden verblijven en dat hij zorg draagt voor zijn vader die gehospitaliseerd werd, kan evenmin aanvaard worden door onze diensten. Zijn ouders beschikken niet over enig verblijfsrecht en bovendien werd zijn vader (S. F. – R.R. ...) eveneens veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 28 jaar voor dezelfde feiten als betrokkene. Eventuele medische zorgen zijn beschikbaar in de penitentiaire instelling waar hij verblijft. Met betrekking tot zijn overige broers/zussen merken we op dat slechts één broer van betrokkene, met name S. S. (R.R. ...), over verblijfsrecht in België beschikt. Zijn zus S. E. (R.R. ...), zijn broer S. E. (R.R. ...) en zijn zus S. S. (R.R. ...) werden allen afgevoerd van ambtswege in 2014 en hun administratieve dossiers bevatten geen bewijzen van recente aanwezigheid op het Belgische grondgebied. Zijn zus S. S. (R.R.R. ...) werd op datum van 03.03.2016 afgeschreven naar het buitenland en verblijft dus niet meer op het Belgische grondgebied. Zijn zus S. Z. (R.R....) werd op datum van 07.12.2015 door onze diensten gerepatriëerd naar Kosovo. De bewering dat betrokkene geen enkel band heeft met zijn land van herkomst en dat het enige land waarmee hij een binding heeft België is, wordt aldus niet ondersteund door de beschikbare informatie uit het administratief dossier. Volledigheidshalve merken we op dat zijn broer S. A. (R.R. ...) eveneens sinds februari 2014 opgesloten werd in de gevangenis en ook veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde tot een effectieve gevangenisstraf van 26 jaar voor moord met voorbedachten rade.

*Betrokkene beroept zich op art. 8 EVRM. Er dient echter opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Uit hetgeen voorafgaat mag duidelijk zijn dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Niettemin hebben wij ook nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en zijn gezin. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat wij tot de conclusie kwamen dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn gezin. Betrokkene kan aldus absoluut geen verblijf in België worden toegestaan.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker een afwijzing artikel 9bis Vreemdelingenwet oplegt.

Terwijl overeenkomstig artikel 8 EVRM staten verplicht zijn het recht op een familie- en gezinsleven te eerbiedigen en hiervoor de nodige middelen op een actieve wijze aan te wenden.

Dat met het recht op een familie- en gezinsleven bedoeld wordt, de eerbiediging van het gezinsleven wanneer een vreemdeling een feitelijk gezin vormt met een Belg of vreemdeling met een legaal verblijfsrecht in België.

Het recht van vreemdelingen op een gezinsleven is erkend door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het verwijderen van vreemdelingen die een binding hebben met ons land, staat haaks op artikel 8 EVRM.

Verzoeker werd op 4 oktober 2017 veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 25 jaar. Verzoeker erkent absoluut dat dit een zeer ernstige strafrechtelijke inbreuk is, maar wenst te wijzen op het feit dat er door verzoeker beroep werd ingesteld tegen deze beslissing aangezien het morele (kennis) element in hoofde van verzoeker ontbreekt.

De zaak is op heden dan ook nog niet definitief en moet nog in graad van beroep worden behandeld.

Het moge echter benadrukt worden dat het vaststellen van een zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde op zich niet volstaat, maar dat tevens moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de vreemdeling en zijn gezin (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 18 december 2014, arrest nr. 135.326).

Er dient dus een correcte en concrete, billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en specifieke omstandigheden van de vreemdeling enerzijds, en het algemeen belang anderzijds, dit alles volgens de proportionaliteitstoets.

Aldus moet bijzondere aandacht worden geschonken aan het gedrag van de vreemdeling maar ook aan het belang en welzijn van diens familieleden met rechtsgeldig verblijf ten Rijke.

Ingevolge artikel 8, eerste lid EVRM heeft eenieder recht op respect voor zijn familie en gezinsleven.

Het tweede lid van artikel 8 EVRM bepaalt het volgende; (...).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft een aantal criteria geformuleerd ten leidraad voor nationale overheden in de beoordeling van dergelijke zaken, de zogenaamde Boultif- en Üner-criteria.

De criteria in de zaak Üner zijn:

- *het belang en welzijn van de kinderen, namelijk de ernst van de moeilijkheden voor de kinderen in het land, waarheen de klager zal worden uitgewezen.*
- *De sterkte van de sociale, culturele en gezinsbanden met het gastland en het land herkomst*

Onderstaande punten dienen derhalve te worden benadrukt.

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in het gezinsleven van verzoeker in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Aangezien Staten overeenkomstig dit artikel verplicht zijn het recht op een familie- en gezinsleven te eerbiedigen en hiervoor de nodige middelen op een actieve wijze aan te wenden, dient er een correcte en redelijke belangenafweging plaats te vinden.

Er dient aldus rekening te worden gehouden met het verdienstelijk gedrag van verzoeker naast de feiten.

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken dit erkent en toegeeft dat het verplicht verlaten van het grondgebied in casu een inmenging vormt in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezins- en privéleven, motiveert de Dienst Vreemdelingenzaken vervolgens dat huidige beslissing geen ingrijpende wijziging in het leven van de kinderen tot gevolg zal hebben dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Verzoeker heeft op zeer jonge leeftijd zijn land van herkomst verlaten en verblijft sinds 2008 in België, spreekt de Nederlandse taal en was tewerkgesteld in een schilderbedrijf. Verzoeker heeft een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd.

De bestreden beslissing schendt aldus het evenredigheids- en het proportionaliteitsbeginsel.

Temeer gezien verzoeker een duurzame relatie heeft met mevrouw H. en 3 kinderen heeft die over een verblijfsrecht beschikken in België.

Het verlies van de heer G. S. is een bijzonder traumatische gebeurtenis geweest voor de familie dat hier erg onder geleden heeft.

Het gezin vindt op heden nog steeds de noodzakelijke steun en toeverlaat bij elkaar. Dat is ook één van de redenen dat het gezin zo hecht is en zo nauw aan elkaar hangt. Dat de familiale band bijzonder solide is, blijkt ondermeer uit het feit dat de familieleden van verzoeker hem wekelijks bezoeken in de penitentiaire instelling.

Het zou onmenselijk zijn om van de gezinsleden (vriendin en zijn drie kinderen) van verzoeker te verwachten zich terug in Kosovo te vestigen teneinde het familieleven verder te zetten. Dergelijke beslissing zal wel een ingrijpende wijziging in het leven van de kinderen tot gevolg hebben.

Men kan van verzoeker zijn gezin niet verwachten dat zij plots naar Kosovo verhuizen en alles hier achterlaten.

Het is absoluut onmenselijk om zijn familie uit elkaar te trekken, dan wel van hen te verwachten de banden met België achter te laten teneinde terug te keren naar een land waar zij geen banden meer mee hebben en enkel traumatische herinneringen aan overhouden.

Dat de terugwijzing van verzoeker zijn familieleven zo goed als onmogelijk maakt. Verzoeker wenst te wijzen op het feit dat hij:

- 1. Hij voorafgaandelijk aan zijn strafrechtelijke gerechtelijk dossier een werkelijke duurzame relatie heeft onderhouden met zijn in België wettelijke verblijvende vriendin, mevrouw H.*
- 2. Hij samen met zijn vriendin het ouderlijke gezag uitoefent over de drie kinderen die wettelijk in het Rijk verblijven.*
- 3. Hij onderhoudt een effectieve familiale relatie in de periode dat hij van zijn vrijheid beroofd is.*

Dat alle aangehaalde elementen ter kennis waren van de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing.

Dat er nochtans onvoldoende gewicht werd gegeven aan deze precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individuele geval.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De Raad stelt vooreerst vast dat de schending van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht *in casu* wordt opgeworpen in het kader van de tevens aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad wijst er op dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Teneinde te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven, wordt doorgaans nagegaan of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, dan oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Een controle hierop geschiedt aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76). Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf, dan stelt het EHRM dat er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

Het EHRM oordeelt dat de grens tussen de positieve en de negatieve verplichtingen van de staat krachtens artikel 8, niet nauwkeurig kan gedefinieerd worden. De toepasselijke principes zijn echter vergelijkbaar. In beide gevallen moet er over gewaakt worden dat een juist evenwicht wordt bewaard tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide hypothesen geniet de staat een zekere beoordelingsmarge (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106).

De Raad stelt vast dat de verzoeker niet over enig verblijfsrecht in België beschikte toen hij zich op 5 april 2012 tot het bestuur richtte met een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De thans bestreden verblijfsweigering betreft dan ook niet de weigering van een voortgezet verblijf, maar wel verzoek om een eerste toelating. Bijgevolg vormt de bestreden beslissing als dusdanig geen inmenging in een bestaand gezins- en privéleven van de verzoeker en dient er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM plaats te vinden. In dit geval moet volgens het EHRM dus onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven op haar grondgebied te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de boven vermelde 'fair balance'-toets.

Aangezien het *in casu* gaat om een eerste toelating en er dus geen toetsing aan het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren, zijn de argumenten van de verzoeker die betrekking hebben op een al dan niet correcte toepassing van het tweede lid van artikel 8 EVRM niet dienstig.

De verzoeker wijst er op dat het bestuur in het kader van de door artikel 8 van het EVRM verleende bescherming een concrete proportionaliteitstoets dient door te voeren, waarbij aandacht moet worden geschonden aan het gedrag van de vreemdeling maar ook aan het belang en het welzijn van zijn legaal in België verblijvende familieleden. In dit kader verwijst hij naar de zogenaamde *Üner*-criteria omtrent het belang en het welzijn van de kinderen en de sterkte van de sociale, culturele en gezinsbanden met het gastland en het land van herkomst. De verzoeker erkent dat zijn strafrechtelijke inbreuk zeer ernstig is, maar stelt dat hij tegen de veroordeling van de correctionele rechtbank te Dendermonde beroep aantekende met de argumentatie dat het morele kenniselement in zijn hoofde ontbreekt. De zaak is volgens de verzoeker dan ook nog niet definitief. Bovendien zou het vaststellen van een zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde op zich niet volstaan, maar moet ook worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de vreemdeling en zijn gezin. Er dient daarom volgens de verzoeker ook rekening te worden gehouden met zijn verdienstelijk gedrag naast de feiten. De verzoeker stelt verder dat hij op zeer jonge leeftijd zijn land van herkomst heeft verlaten en sinds 2008 in België verblijft, de Nederlandse taal spreekt en was tewerkgesteld in een schilderbedrijf. Hij heeft een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd en bovendien heeft hij een duurzame relatie opgebouwd met mevrouw H. en zijn 3 kinderen, die over een verblijfsrecht beschikken in België. Deze familiale band zou bijzonder solide zijn, wat ondermeer zou blijken uit het feit dat zijn gezinsleden hem wekelijks bezoeken in de penitentiaire instelling. Het zou onmenselijk zijn om van de gezinsleden (vriendin en zijn drie kinderen) te verwachten zich terug in Kosovo te vestigen teneinde het familieleven verder te zetten. Dergelijke beslissing zal volgens de verzoeker een ingrijpende wijziging in het leven van de kinderen tot gevolg hebben. Het zou absoluut onmenselijk zijn om zijn familie uit elkaar te trekken, dan wel van hen te verwachten de banden met België achter te laten teneinde terug te keren naar een land waar zij geen banden meer mee hebben en enkel traumatische herinneringen aan overhouden. De verzoeker wijst er tot slot nogmaals op dat hij voorafgaandelijk aan zijn strafrechtelijke gerechtelijk dossier een werkelijke duurzame relatie heeft

onderhouden met zijn in België wettelijk verblijvende vriendin, dat hij samen met zijn vriendin het ouderlijke gezag uitoefent over de drie kinderen die wettelijk in het Rijk verblijven, en dat hij een effectieve familiale relatie onderhoudt in de periode dat hij van zijn vrijheid beroofd is. Er is volgens hem onvoldoende gewicht gegeven aan deze precieze omstandigheden die eigen zijn aan het individuele geval.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing over elk van de door de verzoeker aangehaalde punten een zeer concrete motivering bevat. Uit de motieven blijkt ook dat de gemachtigde een concrete belangenafweging heeft doorgevoerd waarbij op uitvoerige wijze wordt toegelicht waarom in dit geval de belangen van de Belgische staat bij het vrijwaren van de openbare orde zwaarder doorwegen dan verzoekers privé- en gezinsbelangen. Ook de door de verzoeker genoemde *Üner*-criteria werden mee in de beoordeling betrokken.

De bestreden beslissing bevat de volgende motieven over de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken:

“Op datum van 04.10.2017 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde tot een effectieve gevangenisstraf van 25 jaar. Betrokkene zat al onder voorarrest in de gevangenis sinds 11.02.2014. De rechter oordeelde dat het om een weldoordacht plan ging dat al lange tijd voordien bepaald was. Betrokkene heeft zich aldus schuldig gemaakt aan moord met voorbedachte rade waarvoor hij tot een zware effectieve gevangenisstraf van 25 jaar werd veroordeeld. Omwille van deze zeer ernstige inbreuk op de openbare orde kan aan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan. Betrokkenes persoonlijke gedrag vormt een actuele, werkelijke en zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Betrokkene werd eerder reeds veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden met uitstel door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk op 25.06.2014 voor oplichting en misbruik van vertrouwen/verduistering.”;

“dienen wij te stellen dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn gezin. We willen hierbij nogmaals de bijzondere ernst van de gepleegde feiten benadrukken. Betrokkene is namelijk veroordeeld voor een bijzonder brutale moord met voorbedachte rade, waarbij er volgens de rechter sprake was van een jarenlange wrok en een nietsontziende honger naar vergelding. Het ging niet om een impulsieve daad maar om een weldoordacht plan dat al lange tijd voordien bepaald was. Betrokkene vormt aldus een reële, actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde en veiligheid. Deze feiten zijn zo zwaarwichtig, en werden ook zo beoordeeld door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde die een erg zware effectieve straf van 25 jaar oplegde, dat betrokkene een ernstig gevaar vormt voor onze openbare orde.”;

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt waaruit kan blijken dat hij daadwerkelijk hoger beroep heeft ingesteld tegen het vonnis van de correctionele rechtbank van 4 oktober 2017, waarbij hij werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 25 jaar wegens moord. De loutere bewering dat de verzoeker beroep heeft ingesteld, volstaat uiteraard niet om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen. Bovendien kan uit de hierboven geciteerde motieven niet blijken dat de gemachtigde zich uitsluitend op de correctionele veroordeling wegens moord heeft gebaseerd. In tegendeel blijkt dat niet de veroordeling op zich de doorslag gaf, maar wel de gedragingen van de verzoeker bij het stellen van de strafbare feiten van moord met voorbedachten rade. De gemachtigde benadrukt in dit kader dat er sprake was een jarenlange wrok en een nietsontziende honger naar vergelding, dat het niet ging om een impulsieve daad maar om een weldoordacht plan dat al lange tijd voordien bepaald was. Deze vaststellingen worden door de verzoeker niet betwist, noch weerlegd. De verzoeker erkent in tegendeel dat het gaat om een zeer ernstige strafrechtelijke inbreuk. Met de loutere bewering dat hij beroep heeft ingediend wegens het ontbreken van een wilselement, weerlegt de verzoeker dan niet dat hij de feiten van (ere)moord heeft gepleegd, noch dat hij hierbij gedreven werd door een nietsontziende honger naar vergelding. Waar de verzoeker meent dat geen rekening werd gehouden met zijn verdienstelijk gedrag naast deze feiten, stelt de Raad vast dat de verzoeker zich wederom beperkt tot een loutere en bovendien zeer vage bewering. Dat de verzoeker naast de feiten van (ere)moord een verdienstelijk gedrag heeft vertoond, kan overigens niet blijken aangezien hij, zoals de gemachtigde in de bestreden beslissing stelt, reeds eerder door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk (2014) werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden met uitstel voor feiten van oplichting en misbruik van vertrouwen/verduistering. De verzoeker betwist deze vaststelling niet, zodat hij ook niet ernstig kan beweren dat hij zich naast de feiten van (ere)moord verdienstelijk heeft gedragen. Aangezien de feiten van (ere)moord duidelijk en onbetwist zeer ernstig zijn en de verzoeker ook reeds tevoren strafbare feiten heeft gepleegd, kan de

Raad enkel vaststellen dat de gemachtigde op goede en redelijke gronden heeft gemeend dat de Belgische openbare orde en veiligheid moeten worden beschermd tegen de reële, actuele en ernstige bedreiging die van de verzoeker uitgaat.

Waar de verzoeker stelt dat hij op zeer jonge leeftijd zijn land van herkomst heeft verlaten, dat hij hier sinds 2008 verblijft, dat hij Nederlands spreekt, dat hij was tewerkgesteld en dat hij een cursus maatschappelijke oriëntering heeft gevolgd, merkt de Raad op dat dit een loutere herhaling betreft van de elementen die de verzoeker reeds in zijn verblijfsaanvraag heeft aangevoerd. De verzoeker weerlegt hiermee nog niet de concrete motieven die de gemachtigde hieromtrent in de bestreden beslissing heeft opgenomen, met name:

“Betrokkene haalt aan dat hij zijn land van herkomst op zeer jonge leeftijd verliet, dat hij sinds 2008 in België verblijft, dat hij zeer vlot de Nederlandse taal zou spreken, dat hij tewerkgesteld was bij een schildersbedrijf, dat hij steeds als tolk voor zijn familie is opgetreden en dat hij tot alles bereid zou zijn om in België te blijven. Ter staving van zijn integratie legt hij zijn attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie voor. Allereerst merken we dus op dat betrokkene slechts één stavingsstuk voorlegt met betrekking tot zijn integratie, wat zeer weinig is gezien zijn verklaarde verblijf sinds 2008. Gelet op zijn verblijf sinds 2008, met een onderbreking in 2012-2013, kan weliswaar worden aangenomen dat betrokkene banden heeft ontwikkeld met dit land, doch uit niets blijkt dat deze van dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij zouden kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijke gedrag vormt voor de openbare orde. Zijn lange verblijf en integratie kunnen dan ook niet weerhouden worden.”

De verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn of dat de gemachtigde in dit kader zou hebben verzuimd om enig specifiek element in rekening te nemen.

Toegespitst op de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat de bescherming van het privéleven niet absoluut is. Gelet op de bijzondere ernst van de door de verzoeker gestelde gedragingen, kan de verweerder worden bijgetreden in zijn beoordeling dat de individuele belangen van de verzoeker niet opwegen tegen de belangen van de Belgische samenleving bij de bescherming van de openbare orde tegen het ernstig en actueel gedrag dat van de verzoeker uitgaat.

In de mate dat de verzoeker zich beroept op de hechte en nauwe gezinsbanden die hij in België heeft ontplooid met zijn legaal verblijvende partner en kinderen, merkt de Raad op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing erkent dat het gezinsleven van de verzoeker onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Aangezien artikel 8 van het EVRM ook met betrekking tot het gezinsleven geen absolute bescherming biedt, betekent dit echter niet dat de gemachtigde verplicht was om de verzoeker tot een verblijf in België te machtigen op grond van dit gezinsleven.

De bestreden beslissing bevat de volgende motieven met betrekking tot de familiale situatie van de verzoeker:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij een duurzame relatie heeft met mevrouw H. (R.R. ...) die over verblijfsrecht beschikt in België en dat zij samen twee kinderen hebben, S. M. C. (R.R. 10121819672) en S. J. (R.R. ...) die eveneens over verblijfsrecht beschikken. Daarnaast beroept betrokkene zich op het feit dat er verschillende familieleden van hem in België verblijven en dat hij geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst. Betrokkene beroept zich in dit kader op artikel 8 EVRM. Het feit dat zijn partner minderjarig zou zijn, is op heden achterhaald, daar zij reeds 23 jaar is op dit ogenblik. Uit het administratief dossier van zijn partner blijkt dat zij nog een derde kind heeft, namelijk H. M. (R.R. ...). Dit kind werd echter niet erkend door betrokkene en haar rijksregister maakt enkel melding van de moeder.”;

“We merken verder op dat geen enkel gezinslid de Belgische nationaliteit bezit en dat aldus zijn gezinsleven perfect kan behouden worden op een plaats buiten België, bijvoorbeeld in Slowakije, land waarvan zijn partner de nationaliteit bezit. Hoewel kan worden aangenomen dat de partner van betrokkene banden met België heeft opgebouwd tijdens haar legaal verblijf in België, blijkt er niet dat er in haar hoofde sprake zou zijn van ernstige hinderpalen die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten.”;

“Het feit dat zijn ouders en minderjarige zus in België zouden verblijven en dat hij zorg draagt voor zijn vader die gehospitaliseerd werd, kan evenmin aanvaard worden door onze diensten. Zijn ouders

beschikken niet over enig verblijfsrecht en bovendien werd zijn vader (S. F. – R.R. ...) eveneens veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 28 jaar voor dezelfde feiten als betrokkene. Eventuele medische zorgen zijn beschikbaar in de penitentiaire instelling waar hij verblijft. Met betrekking tot zijn overige broers/zussen merken we op dat slechts één broer van betrokkene, met name S. S. (R.R. ...), over verblijfsrecht in België beschikt. Zijn zus S. E. (R.R. ...), zijn broer S. E. (R.R. ...) en zijn zus S. S. (R.R. ...) werden allen afgevoerd van ambtwege in 2014 en hun administratieve dossiers bevatten geen bewijzen van recente aanwezigheid op het Belgische grondgebied. Zijn zus S. S. (R.R.R. ...) werd op datum van 03.03.2016 afgeschreven naar het buitenland en verblijft dus niet meer op het Belgische grondgebied. Zijn zus S. Z. (R.R....) werd op datum van 07.12.2015 door onze diensten gerepatriëerd naar Kosovo.”;

“De bewering dat betrokkene geen enkel band heeft met zijn land van herkomst en dat het enige land waarmee hij een binding heeft België is, wordt aldus niet ondersteund door de beschikbare informatie uit het administratief dossier.”

De gemachtigde neemt ook uitdrukkelijk het hoger belang van verzoekers kinderen in rekening. Hij stelt hieromtrent het volgende:

“Wat het hoger belang en welzijn van de kinderen betreft, dienen wij op te merken dat het belang van het kind een primordiaal karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Vooreerst merken we op dat men in het belang van de kinderen kan kiezen om de kinderen bij de partner in België te laten verblijven. De kinderen en de partner verblijven hier nog steeds legaal en kunnen dus perfect in België blijven, indien zij dat wensen. Echter, indien zij een gezinsleven wensen met betrokkene dan zal dit elders moeten. Betrokkene en zijn partner kunnen zelf kiezen welk scenario het best is voor de kinderen, namelijk de kinderen en de partner in België laten blijven, of betrokkene vergezellen naar een land waar zij kunnen verblijven. Aangezien betrokkene reeds sinds 11.02.2014 opgesloten zit in de gevangenis en gezien hij veroordeeld werd tot een langdurige gevangenisstraf, blijkt niet dat huidige beslissing een ingrijpende wijziging in het leven van de kinderen tot gevolg zal hebben. Betrokkene maakt namelijk al geruime tijd geen deel meer uit van het leven van zijn kinderen. De situatie waarin betrokkene zich bevindt is louter het gevolg van zijn eigen keuzes. Betrokkene heeft zijn behoefte aan wraak laten primeren op de belangen van zijn kinderen en op zijn gezinsleven. Betrokkene heeft zelf zijn belangen geschaad door zijn persoonlijk gedrag en door zijn feiten van openbare orde. Doordat betrokkene veroordeeld werd tot een lange gevangenisstraf en gezien het feit dat hij reeds sinds 11.02.2014 in de gevangenis zit, verandert huidige beslissing om betrokkene geen gunstige regeling toe te staan niets wezenlijk aan de situatie van de kinderen. Betrokkene heeft zichzelf buitenspel gezet door zijn feiten van openbare orde die een jarenlange gevangenisstraf tot gevolg hebben waardoor hij in de realiteit geen deel kan uitmaken van het leven van zijn kinderen.”

De bestreden beslissing bevat eveneens motieven met betrekking tot de mogelijkheid om het gezinsleven elders uit te bouwen. Er wordt immers het volgende gesteld:

“We merken verder op dat geen enkel gezinslid de Belgische nationaliteit bezit en dat aldus zijn gezinsleven perfect kan behouden worden op een plaats buiten België, bijvoorbeeld in Slovaakse, land waarvan zijn partner de nationaliteit bezit. Hoewel kan worden aangenomen dat de partner van betrokkene banden met België heeft opgebouwd tijdens haar legaal verblijf in België, blijkt er niet dat er in haar hoofde sprake zou zijn van ernstige hinderpalen die het voor haar bijzonder moeilijk zouden maken om het gezinsleven elders verder te zetten.”

De verzoeker maakt wederom op geen enkele wijze concreet aannemelijk dat deze motivering kennelijk onredelijk zou zijn. Waar hij stelt dat het onmenselijk zou zijn om van zijn gezinsleden te verwachten dat zij zich terug in Kosovo zouden vestigen en om het gezin uit elkaar te trekken dan wel van hen te verwachten dat zij terugkeren naar een land waar zij geen banden mee hebben, merkt de Raad op dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de gemachtigde van de verzoeker (en/of zijn gezinsleden) verwacht dat zij naar Kosovo zouden terugkeren. De verzoeker verliest ook uit het oog dat de gemachtigde heeft gesteld dat hij sinds 2014 is opgesloten in de gevangenis alwaar hij nog een lange straf heeft uit te zitten, waardoor hij in de realiteit geen deel kan uitmaken van het leven van zijn kinderen en de verblijfsweigering geen ingrijpende wijziging in het leven van de kinderen tot gevolg zal hebben. Waar de verzoeker stelt dat zijn gezin hem wekelijks bezoekt in de penitentiaire instelling, weerlegt hij echter nog niet dat het in de realiteit, gezien de gevangenneming, in realiteit geen deel uitmaakt van het leven van de kinderen. Wat er ook van zij, merkt de Raad op dat het al dan niet

toekennen van een machtiging tot verblijf inderdaad niet wegneemt dat de verzoeker nog een lange gevangenisstraf dient uit te zitten die het hem moeilijk maakt om actief deel uit te maken van het dagdagelijkse leven van zijn kinderen . Het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging aan de verzoeker heeft evenmin een invloed op het verblijfsrecht dat de kinderen sowieso hebben in België. Het gaat dan ook geenszins alle redelijkheid te buiten om te oordelen dat in verzoekers feitelijke situatie, een verblijfsweigerings, geen ingrijpende wijziging in het leven van verzoekers kinderen tot gevolg zal hebben.

De verzoeker kan wel worden gevolgd waar hij stelt dat het EHRM bijzondere aandacht besteedt aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name het welzijn van de kinderen, de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders en de ernst van de moeilijkheden die zij zouden ondervinden door het gezinsleven elders uit te bouwen. (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, *Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland*, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, *Arvelo Aponte v. Nederland*, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 143). Het Hof oordeelt dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144). Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM echter ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, *Hamesevic/Denemarken*, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde de duur van verzoekers verblijf, het welzijn en belang van verzoekers kinderen, de gezinsbanden met zijn partner en verdere familieleden, alsook de hechtheid van verzoekers sociale, culturele en familiebanden met België in de belangenafweging heeft betrokken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een herhaling van elementen die door de gemachtigde werden meegenomen in zijn afweging, doch nergens concreet ingaat op de precieze beoordeling en afweging ervan zoals deze in de motieven van de bestreden beslissing wordt uiteengezet, laat staan dat hij aantoont dat kennelijk onredelijk werd opgetreden.

De gemachtigde heeft, in het kader van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, de individuele belangen van verzoeker en zijn gezin op concrete wijze afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het handhaven van de openbare orde. Hij heeft daarbij op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden die de situatie van verzoeker, zijn partner en zijn kinderen kenmerken in overweging genomen.

De gemachtigde heeft deze feiten en omstandigheden vervolgens kenbaar afgewogen tegen de vaststelling dat er ernstige redenen van openbare orde aanwezig zijn die voortvloeien uit het gedrag van verzoeker, dat een werkelijk, actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde en de openbare veiligheid vormt.

Gelet op de bijzondere omstandigheden van deze zaak, zoals hoger besproken, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde *in casu* een zwaar gewicht toekent aan het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde en oordeelt dat de belangen van verzoekers gezin, inclusief deze van de kinderen, niet opwegen tegen de vrijwaring van de openbare orde (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 64; zie in deze zin ook EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, §76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, *Hamesevic/Denemarken*, §40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Dit geldt des te meer nu de gemachtigde heeft onderzocht of het niet bijzonder moeilijk is voor de verzoeker, zijn partner en zijn kinderen om naar Slovaakse te verhuizen waardoor de eenheid van het gezin in elk geval gewaarborgd kan blijven en niet blijkt dat het kennelijk onredelijk is om aan de verzoeker geen verblijf in België toe te staan.

Al het voorgaande in acht genomen, oordeelt de Raad dat de gemachtigde zich in de bestreden beslissing niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. De uiteenzetting van de verzoeker laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met

overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder beschikt. Bovendien maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de belangenafweging die de verweerder in de bestreden beslissing heeft gemaakt, en waar hij besliste dat het belang van de staat *in casu* primeert op de belangen van de verzoeker en zijn gezinsleden, elke redelijkheid te buiten zou gaan. De gemachtigde heeft voorts alle in de aanvraag voorgelegde elementen in rekening genomen en de verzoeker toont niet aan dat deze of gene elementen niet op zorgvuldige wijze werden onderzocht.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel is derhalve niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE